

## Arrest

**nr. 326 590 van 13 mei 2025**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake:**     **X**  
                  **X**

**Gekozen woonplaats:**   **ten kantore van advocaat J. HARDY**  
                                  **Rue de la Draisine 2/004**  
                                  **1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat J. HARDY.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 18 juli 2024 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 19 juli 2024.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 augustus 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 22 oktober 2024.

1.3. Op 6 december 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van J. O. P. O. (eerste verzoeker) luidt als volgt:

*A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Puerto Rico (Caquetá), waar u woonde bij uw oma tot uw 18 jaar. Na uw huwelijk met L.(...) H.(...) A.(...) G.(...) verhuisden jullie naar Florencia (Caquetá), waar jullie woonden met jullie zoon tot ongeveer 3 jaar voor uw vertrek naar België. Toen ontmoette u uw huidige partner J.(...) E.(...) O.(...) R.(...), en woonden jullie op verschillende plaatsen. In mei 2023 verhuisden jullie naar Pedregales in Puerto Rico, waar jullie woonden tot 14 april 2024. Dan gingen jullie naar Florencia, waar jullie 3 maanden bleven tot jullie vertrek vanuit Colombia naar België.*

*Van 2011 tot 2023 was u lid van de Colombiaanse politieke partij MIRA en broeder bij de kerk geassocieerd aan deze partij. U deed gemeenschapswerk, voerde campagne voor de partij en werd kandidaat voor de Raad van de gemeente Curillo – Caquetá in 2012, maar werd nooit verkozen.*

*U bent homoseksueel. U ontdekte uw seksuele oriëntatie toen u uw huidige partner J.(...) E.(...) leerde kennen via een dating-app. U hebt uw familieleden in Colombia niet op de hoogte gesteld van uw seksuele oriëntatie, maar zij hebben hun vermoedens dat u homoseksueel bent. In Colombia ervaarde u onbegrip ten opzichte van uw gaardheid van uw omgeving en familie. Daarnaast had u moeilijkheden om werk te vinden als homoseksuele man en werd u uit de politieke partij MIRA en de geassocieerde kerk gezet.*

*In mei 2023 verhuisden u en uw partner J.(...) E.(...) naar uw oma's finca in de wijk Pedregales in Puerto Rico. Op deze finca werkten jullie in de landbouw en betaalden maandelijks belastingen aan de guerrilla. In december 2023 schreef u zich in bij het lokale bestuur van de wijk (Junta de Acción Comunal de la Vereda El Pedregal - JAC), waardoor u om de twee maanden kon deelnemen aan vergaderingen. U werd afgevaardigde en kreeg de taak om verschillende vergaderingen buiten de wijk bij te wonen en de wijk te vertegenwoordigen. Het was uw taak om informatie te verzamelen en het te communiceren met de lokale bestuursleden van Pedregales. In december 2023 werd u na een vergadering in het gehucht Berlin benaderd door twee leden van de FARC, die u een voorstel deden om informant en koerier te worden. U weigerde en vertrok. Ongeveer midden maart werd u opnieuw benaderd na een vergadering in het gehucht Mataguada door dezelfde leden van de FARC met hetzelfde voorstel. U weigerde opnieuw en vertrok. Op 14 april 2024 werd u na een vergadering in de wijk Pedregales benaderd door dezelfde leden van de FARC, die om bevestiging vroegen. U weigerde en bijgevolg eisten zij dat u de wijk moest verlaten omdat u niet nuttig was en omdat zij het hebben van een homoseksuele relatie niet toestonden. U ging naar de JAC voor advies, maar zij zeiden dat jullie moesten vertrekken. Op dezelfde dag vertrokken jullie naar Florencia. Op 15 april 2024 deed u een klacht bij de Defensoria del Pueblo vanwege gedwongen ontheemding en bedreigingen. U en uw partner zochten in Florencia naar werk, maar werden gediscrimineerd door jullie seksuele oriëntatie. In mei of juni 2024 kreeg u enkele berichten van onbekenden.*

*U en uw partner J.(...) E.(...) verlieten Colombia op 17 juli 2024 en reisden via Frankrijk naar België, waar jullie de volgende dag op 18 juli 2024 aankwamen. Vervolgens deden jullie een verzoek om internationale bescherming in België op 19 juli 2024. Uw partner beroept zich in zijn verzoek op dezelfde problemen en vrees die u heeft aangehaald, alsook een ontheemding van 2003.*

*Ter staving van uw verzoek legt u neer: uw origineel paspoort (stuk 1); uw originele identiteitskaart (stuk 2); uw vlieg- en treintickets van Colombia via Frankrijk naar België (stuk 3); een betaling voor een hotelkamer in Brussel (stuk 4); een document van de notaris (stuk 5); een kopie van een attest uit het register van slachtoffers van 12 februari 2003 (stuk 6); een origineel document van de politieke partij MIRA (stuk 7); een originele brief van de JAC (stuk 8); en een kopie van een attest uit het register van slachtoffers van 15 april 2024 (stuk 9). U stuurde geen opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud na (stuk 10).*

*B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u niet het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest dat u zou worden vermoord door de guerrilla, met name de FARC, aangezien u weigerde om met hen samen te werken in de wijk Pedregales in Puerto Rico. U verklaarde ook te vrezen dat u op verschillende vlakken*

*zou worden gediscrimineerd in Colombia vanwege uw seksuele oriëntatie. U kon dit niet aannemelijk maken, omwille van de onderstaande redenen.*

*U kon niet aannemelijk maken dat u de functie van afgevaardigde binnen de JAC de la Vereda El Pedregal uitoefende.*

*Het CGVS betwist niet noodzakelijk dat u op een bepaald moment woonachtig was in Puerto Rico en aan vergaderingen van uw wijk deelnam, maar zet wél vraagtekens bij de door u geschetste functie als afgevaardigde en de bijhorende activiteiten.*

*Tegenstrijdigheden omtrent uw lidmaatschap. Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken(DVZ) zei u dat u verkozen werd als afgevaardigde binnen de JAC en in augustus 2023 benaderd werd door de FARC (Vragenlijst CGVS, dd. 13 augustus 2024, afdeling 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde dat u en uw partner naar de wijk verhuisden in mei 2023, maar dat u zich pas aansloot bij de JAC in december 2023 (NPO, p.14). Daarnaast gaf uw partner nog een andere verklaring en stelde dat u sinds oktober 2023 actief werd binnen de JAC (NPO J.(...) E.(...), p.12).*

*Onlogische gang van zaken omtrent uw benoeming tot afgevaardigde. Gevraagd hoe u afgevaardigde binnen de JAC bent geworden, zei u dat de JAC merkte dat u werk kon leveren en u bijgevolg de functie als afgevaardigde aanbood (NPO, p.14). U stelde dat jullie sinds jullie verhuizing al verschillende maanden tot uw aansluiting – van mei 2023 tot december 2023 – geen betalingen had verricht aan de wijk, terwijl dit verplicht was. Daarom is het vreemd dat de JAC een functie als een afgevaardigde zou toevertrouwen aan iemand die zijn verplichtingen niet zou zijn nagekomen. U zei dat u aan gemeenschapswerk deed, maar dat weegt nog steeds niet op tegen het nalaten van betalingen die nodig zijn voor het functioneren van de wijk (NPO, p.14). Verder zei u ook dat ze u vicevoorzitter wilden maken, maar in het licht van het bovenstaande zou dit vreemd zijn (NPO, p.15).*

*Geen vermelding van uw functie als afgevaardigde in uw brief (stuk 8). Op de door u neergelegde brief van de JAC, dat ook ondertekend zou zijn door de voorzitter van de JAC, staat geen enkele vermelding van uw vermeende functie en activiteiten als afgevaardigde bij de JAC. Het is zeer vreemd dat, indien u daadwerkelijk deze functie bekleedde, de voorzitter dit niet zou vermeld hebben in uw brief omdat hij wél andere positieve eigenschappen van u heeft beschreven in dit document (stuk 8).*

*Geen bewijzen van uw functie als afgevaardigde. U legde geen enkele (andere) bewijzen ter ondersteuning van uw functie binnen de JAC neer – denk maar aan foto's, verslagen, enzovoort. Specifiek gevraagd naar bewijsstukken van uw functie, zei u dat u alle documenten, zoals de verslagen van de vergaderingen, in de wijk hebt achtergelaten (NPO, p.15). Het ontbreken van documenten over uw activiteiten zorgt er ook voor dat deze niet kunnen worden voorgelegd als bewijs van jullie verklaringen.*

*Het is ongeloofwaardig dat u benaderd en bedreigd zou zijn geweest door leden van de FARC omwille van uw vermeende functie als afgevaardigde bij de JAC de la Vereda El Pedregal en uw seksuele oriëntatie.*

*Op basis van bovenstaande argumenten wordt uw functie als afgevaardigde ongeloofwaardig geacht (zie supra). Als uw functie niet geloofwaardig is, is het bijgevolg niet geloofwaardig dat de FARC u hiervoor zou hebben benaderd en bedreigd.*

*Tegenstrijdigheden omtrent de tijdstippen van de bedreigingen. Tijdens uw eerste interview bij de DVZ, verklaarde u dat u voor het eerst werd bedreigd door leden van de FARC in augustus 2023, dan twee maanden later opnieuw in oktober 2023, en ten slotte voor de laatste keer op 14 april 2024 (Vragenlijst CGVS, dd. 13 augustus 2024, afdeling 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u echter dat u voor het eerst werd bedreigd in december 2023, dan opnieuw ongeveer in maart 2023, en ten slotte op 14 april 2024 (NPO, p.16-17). Uw partner daarentegen vermeldde tijdens zijn eerste interview bij de DVZ enkel de z gezegde ontmoetingen in december 2023 en op 14 april 2024, maar repte geen woord over de tweede ontmoeting (Vragenlijst CGVS, dd. 13 augustus 2024, afdeling 3.5; J.(...) E.(...)). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde hij echter dat u op vier verschillende tijdstippen werd benaderd door leden van de FARC (NPO J.(...) E.(...), p.13-14). Uw verklaringen zijn daarom onderling tegenstrijdig alsook tegenstrijdig met die van uw partner.*

*Toevoegingen en tegenstrijdigheden omtrent de aanleiding van de bedreigingen. Bij de DVZ stelde u dat u enkel benaderd en bedreigd werd door de FARC vanwege uw functie als afgevaardigde en dat zij eisten dat u voor hen zou werken als informant (Vragenlijst CGVS, dd.13 augustus 2024, afdeling 3.5). Ook stelde u te vrezen dat u zou kunnen worden vermoord in Colombia (Vragenlijst CGVS, dd. 13 augustus 2024, afdeling 3.4). Uw partner daarentegen stelde dat zij u bedreigden vanwege uw functie, alsook vanwege jullie seksuele oriëntatie en relatie (Vragenlijst CGVS, dd. 13 augustus 2024, afdeling 3.5; J.(...) E.(...)). Hij stelde bijgevolg te vrezen dat jullie leven een gevaar zouden lopen in Colombia (Vragenlijst CGVS, dd. 13 augustus 2024, afdeling 3.4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS voegde u echter toe dat zij u ook vroegen om drugs te transporteren en bommen te plaatsen (NPO, p.10), alsook dat de FARC u op 14 april bedreigde vanwege jullie seksuele oriëntatie en jullie relatie (NPO, p.10, 17). Uw partner verklaarde echter dat de FARC jullie al vanaf december 2023 bedreigden vanwege jullie seksuele oriëntatie en jullie relatie (NPO J.(...) E.(...), p.13-14). Het is zeer vreemd dat u zo'n belangrijk element, zoals bedreigingen vanwege jullie relatie, niet hebt vermeld bij de DVZ en dat jullie verklaringen hierover niet overeenkomen, terwijl het wél kan verwacht worden dat jullie hierover zouden hebben gesproken.*

*Tegenstrijdige verklaringen over de aanwezigheid van de FARC. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u als afgevaardigde naar verschillende vergaderingen in de regio ging om uw wijk te*

vertegenwoordigen en informatie te verzamelen maar dat u enkele keren werd benaderd en bedreigd door de FARC met het voorstel om informant en koerier voor de groep te worden (NPO, p.10, 14-18). Doorgevraagd hoe zij u telkens konden benaderen tijdens deze vergaderingen, verklaarde u dat de vergaderingen eigenlijk werden opgelegd door de FARC (NPO, p.17). Vervolgens gevraagd naar de reden waarom zij u nodig zouden hebben als informant, aangezien, zij de vergaderingen zouden aansturen, sprak u zichzelf tegen en stelde u dat zij op de vlucht zijn, dat zij daar niet met de wagen of de moto ter plaatse komen, en dat zij alleen in de bergen zitten (NPO, p.17). Dit staat echter in contrast met uw verklaringen waarin u verklaarde dat deze groepering tijdens uw vergaderingen aanwezig was om u te benaderen en u te bedreigen (NPO, p.10, 16-18). De bedreigingen van de FARC zijn op zich onlogisch. In het licht van het bovenstaande argument, gezien uw bewering dat de FARC degenen zouden zijn die de vergaderingen kennelijk zelf aansturen, is het onlogisch dat zij iemand nodig zouden hebben om in verband met deze vergaderingen als informant op te treden. Als deze groep de macht heeft om de verschillende wijken vergaderingen op te leggen, is het aannemelijk dat zij informatie krijgen over de uitkomst van deze vergaderingen, waardoor de functie waarover u spreekt als informant overbodig wordt.

**Onwaarschijnlijkheden.** U verklaarde dat de FARC u op elke vergadering benaderde met het voorstel om samen te werken, maar dat zij u en uw partner bedreigden op 14 april 2024 vanwege jullie seksuele oriëntatie (NPO, p.10, 17). U stelde voorheen ook dat relaties tussen personen van hetzelfde geslacht door de groepering werd verboden en dat indien zij hier achter zouden komen, dat zij u zouden vermoorden (NPO, p.10, 16). Indien de FARC daadwerkelijk vermoedens had met betrekking tot jullie seksuele oriëntatie, is het onwaarschijnlijk dat zij u eerst opnieuw zouden hebben gevraagd om samen te werken, aangezien jullie naar eigen zeggen niet voldeden aan de normen die zij stelden voor de gemeenschap die zij "aanstuurden" (NPO, p.17).

**Onlogisch gedrag.** U stelde dat tijdens de laatste bedreiging door de FARC op 14 april 2024, u zei dat u en uw partner een koppel waren, wetende dat dit het risico met zich meebracht dat jullie vermoord konden worden (NPO, p.17). In het licht van het bovenstaande is het niet geloofwaardig dat u dit zou hebben gezegd aan de leden van de FARC.

**Tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de informatie op de door u ingediende brief (stuk 8).** U verklaarde dat u werd bedreigd door de leden van de FARC op 14 april 2024, waarbij ze zeiden dat als u niet zou samenwerken, dat u moest vertrekken en dat het morgen al te laat zou zijn om te vertrekken (NPO, p.10, 17). Na de bedreiging stelde u naar de JAC te zijn gegaan om de situatie te bespreken, waarbij zij zeiden dat u moest vertrekken en u een brief gaven (NPO, p.10, 17; stuk 8). Deze brief werd echter afgegeven op 15 april 2024, wat de bovenstaande verklaringen voor het CGVS tegenspreekt (stuk 8).

**Toevoegingen en uiteenlopende verklaringen omtrent de berichten in Florencia.** U verklaarde dat u, na jullie vertrek uit Puerto Rico, enkele berichten ontving van een onbekende afzender, waarin naar uw locatie werd gevraagd (NPO, p.18). Echter hebt u deze berichten niet vermeld tijdens uw eerste interview bij de DVZ, noch tijdens uw vrij relaas voor het CGVS (Vragenlijst CGVS, dd. 13 augustus 2024, afdeling 3; NPO, p.10-11). Specifiek gevraagd aan uw partner of er in de periode tussen jullie vertrek naar Florencia en jullie vertrek naar België nog iets was gebeurd, zei hij van niet (NPO J.(...) E.(...), p.15). Bovendien kan niet worden aangetoond dat deze vermeende berichten verband houden met de FARC in Puerto Rico.

**Geen bewijzen van de berichten.** Doorgevraagd naar bewijzen van deze berichten, verklaarde u geen bewijzen te hebben, aangezien u de gsm had gereset en vervolgens van gsm bent veranderd (NPO, p.18). Het ontbreken van de berichten zorgt er voor dat deze niet kunnen worden voorgelegd als bewijs, waardoor uw verklaringen ook niet meer zijn dan blote beweringen.

**Belastingen.** Jullie stelden dat jullie maandelijks en jaarlijks belastingen moesten betalen in verband met jullie diensten in de landbouw aan de JAC, die het vervolgens aan de guerrilla gaf (NPO, p.11, 21; NPO J.(...) E.(...), p.12-13). Jullie verklaarden ook dat alle landbouwers in het gebied deze belastingen moesten betalen (NPO, p.11). Er dient te worden benadrukt dat een gegronde vrees op individuele wijze moet worden aangetoond. Het feit dat alle landbouwers in jullie buurt deze belastingen moesten betalen kan niet volstaan om aan te tonen dat jullie daadwerkelijk werden vervolgd of een risico op ernstige schade liepen hieromtrent. De betaling van deze beperkte sommen, waar jullie bovendien geen bewijzen van neerlegden, kunnen op zich niet als vervolging worden beschouwd (NPO, p.11, 21; NPO J.(...) E.(...), p.12-13). Daarnaast dient vastgesteld te worden dat het betalen van deze belastingen niet concreet naar voren kwamen als een vrees en als reden van jullie vertrek naar België.

U heeft de beschermingsmogelijkheden in Colombia niet uitgeput alvorens uw vertrek uit het land naar België.

**Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.** De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval.

**Geen band tussen door u voorgelegde documenten en uw relaas.** U verklaarde een klacht te hebben ingediend bij de Defensoria del Pueblo na uw vertrek uit Puerto Rico, waardoor u een attest uit het register van slachtoffers kreeg (NPO, p.17; stuk 9). Gevraagd naar een document van uw neergelegde klacht, verwees u opnieuw naar het attest. Dit attest bevat evenwel geen informatie over de inhoud van de klacht, waardoor geen band met de door u voorgehouden problemen blijkt. Om enige bewijskracht aan een

document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Uitkomst van de klacht niet afgewacht. U verklaarde dat jullie drie maanden moest wachten op het attest, maar dat jullie vlucht "ondertussen naderbij" kwam, wat betekent dat het al geboekt was (NPO, p.18). Ook verklaarden jullie dat jullie al reeds begonnen met het organiseren van de reis sinds april of mei 2024 (NPO, p.9; NPO J.(...) E.(...), p.8). Dat jullie deze klacht bij de autoriteiten doen, maar dan niet de uitkomst hiervan afwachten, is een indicatie dat jullie niet werkelijk hebben geprobeerd om bescherming in eigen land te verkrijgen.

Formaat van uw attest. Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat in het door u neergelegde attest, naast de zogezegde bedreiging en gedwongen verplaatsing van 14 april 2024, er ook een andere datum van een gedwongen verplaatsing staat vermeld van 01/01/1900. Dit is vreemd (stuk 9).

Verder kan geen gegronde vrees in verband met de ontheemding van uw partner J.(...) E.(...) op 12 februari 2003 worden vastgesteld.

De ontheemding dateert van 2003. Op zich betwist het CGVS niet dat uw partner J.(...) E.(...) en zijn familieleden werden ontheemd uit Cartagena del Chairá, gestaafd door stuk 6. Deze gebeurtenis zou echter hebben plaatsgevonden in 2003, en uit zijn verklaringen kan niet worden vastgesteld dat deze feiten alsnog een actueel probleem voor hem zouden zijn (NPO J.(...) E.(...), p.9, 11).

Geen persoonlijke problemen gekend na afloop. Gevraagd of uw partner na deze ontheemding nog problemen heeft ondervonden, stelde hij dat zij sindsdien geen problemen meer hebben gekend, aangezien zij niet meer zijn teruggekeerd naar Cartagena del Chairá, noch naar de dichtbijgelegen dorpen (NPO J.(...) E.(...), p.9). Aangezien deze gebeurtenis ongeveer 21 jaar geleden gebeurde en er sindsdien geen problemen zijn geweest, kan het CGVS in zijn hoofde geen actuele vrees vaststellen.

Geen verband tussen de ontheemdingen in 2003 en 2024. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde uw partner J.(...) E.(...) dat de problemen in Cartagena del Chairá en in Puerto Rico veroorzaakt werden door dezelfde personen, maar verwees hierbij naar de algemene groepering van de FARC en niet naar specifieke personen (NPO J.(...) E.(...), p.11). Daarnaast legden jullie zelf geen link tussen deze gebeurtenissen tijdens jullie persoonlijke onderhoud voor het CGVS.

U kan niet erkend worden als vluchteling omwille van de door u aangehaalde problemen in Colombia die voortvloeien uit uw seksuele oriëntatie.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia.\\_seksuele\\_minderheden\\_en\\_transgenders\\_20230216.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat omwille van uw geaardheid, dit om onderstaande redenen:

5.1. Het familieleven. U stelde dat u uw seksuele oriëntatie en uw relatie met uw partner J.(...) E.(...) niet hebt bekendgemaakt aan uw familieleden uit angst en vanwege hun christelijk geloof (NPO, p.19-20). U verklaarde echter wel dat uw familieleden hun vermoedens hebben dat u homoseksueel bent omdat u en uw partner al lange tijd samenwonen en jullie altijd samen de tijd doorbrachten (NPO, p.19-20). Er dient echter vastgesteld te worden dat u geen vervolgingsfeiten vanwege uw seksuele oriëntatie door uw familieleden en naast omgeving hebt ondervonden. Bovendien verklaarde u dat u een perfecte relatie hebt met uw zus A.(...) P.(...) (NPO, p.8) en dat zij verklaarde dat zij geen probleem zou hebben als u “veranderd” zou zijn (NPO, p.20). Daarnaast bent u vrij om bij terugkeer naar Colombia een leven op te bouwen losstaand van bepaalde familieleden. U bent zelfredzaam (zie infra) en woonde de jaren voor uw vertrek alleen met uw partner op verschillende plaatsen (NPO, p.4-5).

5.2. Discriminatie op de arbeidsmarkt. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwees u ook naar moeilijkheden bij het vinden van werk in Colombia door uw seksuele oriëntatie en homoseksuele relatie, en dat u soms op de werkvloer werd gediscrimineerd (NPO, p.11, 19, 21). Echter dient vastgesteld te worden dat u in het begin van uw persoonlijk onderhoud hebt verklaard dat u er wél in geslaagd bent om werk te vinden in Colombia, terwijl u al reeds een romantische relatie had met J.(...) E.(...). Zo stelde u in een Chinees restaurant te hebben gewerkt samen met uw partner in Cali (NPO, p.5). Vervolgens begonnen jullie ook in de landbouw te werken in Puerto Rico, waarmee jullie voorzagen in jullie levensonderhoud (NPO, p.5). Tevens stelde u een kleine zaak te hebben gehad in Florencia, waarbij u maïspannenkoeken klaarmaakte en het heel goed draaide (NPO, p.5). Er dient ook opgemerkt te worden dat periodes van werkloosheid zich niet alleen voordeed toen u een relatie had met J.(...) E.(...), maar ook toen u nog getrouwd was met een vrouw, waaruit kan worden afgeleid dat dit niet alleen of niet noodzakelijk te wijten was aan uw seksuele oriëntatie (NPO, p.5). In ieder geval was de discriminatie waar u gewag van maakt dus niet van dien aard dat het u onmogelijk maakte om in uw levensonderhoud te voorzien.

5.3. Discriminatie in de Colombiaanse samenleving. U haalde ook aan dat u en uw partner discriminatie ondervonden op straat, aangezien mensen soms denigrerende woorden naar jullie riepen (NPO, p.21). Daarnaast verklaarde u ook uit de politieke partij en de kerk te zijn gezet vanwege uw seksuele oriëntatie en relatie (NPO, p.14, 19). Het CGVS betwist niet dat u in Colombia onderworpen werd aan vormen van homofobe discriminatie zoals u omschrijft. Geen van deze discriminerende uitingen vormt echter een bedreiging van uw leven of uw fysieke integriteit en er kan aldus dan ook niet worden gesteld dat deze wijzen op vervolging in de zin van de Conventie van Genève, hoe betreuenswaardig en verwerpelijk deze discriminatie op zich ook is.

5.4. Bescherming. In Colombia zijn ook zoals eerder vermeld talloze organisaties die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Gevraagd of u hieromtrent ooit informatie hebt opgezocht, antwoordde u dat u dat tot op heden nog niet hebt gedaan. Vervolgens gaf u een niet-gerelateerde verklaring en zei dat als u zou weggaan uit het guerrilla gebied, dat u zou terechtkomen in het gebied van de paramilitairen, en dat zij zouden aannemen dat u samenwerkt met de guerrilla. Dit zijn echter blote beweringen die u op geen enkele manier kunt staven.

5.5. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer zou kunnen terechtkomen in preciaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek in positieve zin te wijzigen.

De (overige) documenten die u voorlegt hebben enkel een ondersteunende werking en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

Uw paspoort en uw identiteitskaart toont louter uw nationaliteit en uw identiteit aan, dewelke op zich door het CGVS niet worden betwist in dit dossier (stukken 1 en 2).

Uw vlieg- en treinticket tonen enkel uw reisweg van Colombia naar België aan (stuk 3), en de betaling van de hotelkamer staat los van de door u ingeroepen vrees en heeft geen impact op de bovenstaande argumenten (stuk 4).

Het document van de notaris geeft een verklaring van uw burgerlijke staat in Colombia en verklaart dat u getrouwd bent, maar al vijf jaar niet meer samenwoont, en dat u al drie jaar samenwoont in een feitelijke echtelijke verbintenis met uw partner J.(...) E.(...). Dit document kan jullie relatie aantonen, dewelke op zich niet door het CGVS wordt betwist. Echter dient opgemerkt te worden dat eender wie gelijk welke verklaring kan afleggen. Bovendien werd dit document opgesteld op 11 juni 2024, na de zagezegde bedreigingen door de FARC, waardoor het CGVS zich niet van de indruk kan ontdoen dat het in wezen gaat over gesolliciteerde stukken, bedoeld om jullie asielrelaas op te smukken (stuk 5).

Het origineel document van de politieke partij MIRA toont aan dat u in 2011 lid was van deze politieke partij, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat dit lidmaatschap enig verband had met de door u aangehaalde problemen met de FARC in de wijk Pedregales in Puerto Rico (NPO, p.13). Ook verklaarde u tijdens uw

persoonlijk onderhoud dat u nooit problemen hebt gekend in verband met uw politieke activiteiten bij de partij, waardoor het CGVS in uw hoofde ook geen vrees kan vaststellen (stuk 7).

Wat betreft de mogelijkheid tot subsidiaire bescherming, dient als volgt te worden geoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Om al deze redenen kan u niet als vluchteling worden erkend noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van art. 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van J. E. O. R. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

#### “A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben. U bent afkomstig uit Cartagena del Chairá (Caquetá). In 2003 werden u en uw ouders ontheemd uit Cartagena del Chairá, waarna jullie naar Florencia (Caquetá) verhuisden. Dan verhuisde u naar Cali (Valle del Cauca) om te werken en vanaf 2018 of 2019 woonde u enkele jaren in El Paujil (Caquetá). Daarna ging u naar Doncello, waar u samen woonde met uw huidige partner J.(...) O.(...). In 2023 verhuisden jullie naar de wijk Pedregales in Puerto Rico (Caquetá), waar jullie verbleven tot 14 april 2024. Vervolgens gingen jullie terug naar Florencia, waar jullie drie maanden verbleven tot jullie vertrek.

U bent homoseksueel. U ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen toen u 18 jaar was. Gedurende een lange tijd hebt u uw seksuele oriëntatie verborgen gehouden voor uw familieleden en naaste omgeving, maar bracht op een bepaald moment uw moeder op de hoogte. Zij nam het nieuws aanvankelijk niet goed op, maar accepteerde het na verloop van tijd. Uw broers en zussen vernamen het via uw moeder en reageerden initieel op een negatieve manier. In Colombia ervaarde u onbegrip ten opzichte van uw geardeerdheid van uw omgeving en familie. Daarnaast had u moeilijkheden om werk te vinden als homoseksuele man en ontving regelmatig veroordelende opmerkingen.

In 2003 woonden u en uw familieleden in Cartagena del Chairá. De guerrilla benaderde uw ouders en zeiden dat zij de kinderen wilden rekruteren voor de groepering. Na hun weigering werden jullie op 12 februari 2003 ontheemd uit Cartagena del Chairá.

In 2023 verhuisden u en uw partner J.(...) O.(...) naar de finca van zijn oma in de wijk Pedregales in Puerto Rico. Op deze finca werkten jullie in de landbouw en betaalden maandelijks en jaarlijks belastingen aan de guerrilla. In oktober 2023 werd uw partner afgevaardigd bij het lokale bestuur van de wijk (Junta de Acción Comunal de la Vereda El Pedregal - JAC), waardoor hij naar verschillende vergaderingen buiten de wijk moest gaan om de wijk te vertegenwoordigen en verslagen te schrijven. In december 2023 werd hij na een vergadering benaderd door leden van de FARC, die hem een voorstel deden om met hen samen te werken en hem bedreigden omdat jullie een koppel waren. Hij weigerde en vertrok. Tijdens een volgende vergadering in het gehucht Berlin werd hij opnieuw benaderd door de FARC met hetzelfde voorstel. Hij weigerde opnieuw en vertrok. Vervolgens werd hij opnieuw benaderd in het gehucht Para, waarbij zij nogmaals voorstelden om samen te werken. Hij weigerde opnieuw. Op 14 april 2024 werd uw partner voor de laatste keer benaderd en bedreigd door de FARC. Uw partner weigerde en bijgevolg eisten zij dat jullie de wijk moesten verlaten omdat hij niet wilde meewerken en omdat zij het hebben van een homoseksuele relatie



niet toestonden. Op dezelfde dag vertrokken jullie naar Florencia. Op 15 april 2024 deden jullie een klacht bij de Defensoria del Pueblo vanwege gedwongen ontheemding en bedreiging. Vervolgens zochten u en uw partner naar werk in Florencia, maar werden gediscrimineerd door jullie seksuele oriëntatie.

U en uw partner J.(...) O.(...) verlieten Colombia op 17 juli 2024 en reisden via Frankrijk naar België, waar jullie de volgende dag op 18 juli 2024 aankwamen. Vervolgens deden jullie een verzoek om internationale bescherming in België op 19 juli 2024.

Ter staving van uw verzoek legt u neer: uw origineel paspoort (stuk 1); uw originele identiteitskaart (stuk 2); uw vlieg- en treintickets van Colombia via Frankrijk naar België (stuk 3); een betaling voor een hotelkamer in Brussel (stuk 4); een document van de notaris (stuk 5); een kopie van een attest uit het register van slachtoffers van 12 februari 2003 (stuk 6); een origineel document van de politieke partij MIRA (stuk 7); een originele brief van de JAC (stuk 8); en een kopie van een attest uit het register van slachtoffers van 15 april 2024 (stuk 9). U stuurde ook opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud na (stuk 10).

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner J.(...) O.(...) P.(...) O.(...) (O.V. (...)). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

(...)

U kan niet erkend worden als vluchteling omwille van de door u aangehaalde problemen in Colombia die voortvloeien uit uw seksuele oriëntatie.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia.\\_seksuele\\_minderheden\\_en\\_transgenders\\_20230216.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

5.1. *Het familieleven.* U zei dat gedurende een lange tijd u uw seksuele oriëntatie niet hebt bekendgemaakt aan uw familieleden en vrienden in Colombia uit angst dat zij u niet zouden aanvaarden (NPO J.(...) E.(...), p.15). U vertelde het aan uw moeder, die het op dat moment niet goed opnam, maar het na verloop van tijd heeft geaccepteerd (NPO J.(...) E.(...), p.16). Uw broers en zussen kwamen het te weten via uw moeder en reageerden aanvankelijk ook op een negatieve manier en zeiden u dat u "beter hun broer niet kon zijn" (NPO J.(...) E.(...), p.16). Tot op heden heeft u geen contact met uw oudste broer H.(...) O.(...) R.(...), weinig contact met uw zussen en een goed contact met uw broer O.(...) E.(...) (NPO J.(...) E.(...), p.6, 17). Dat enkele familieleden een negatieve houding hebben tegenover uw seksuele oriëntatie is onvoldoende ernstig om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Daarnaast bent u vrij om bij terugkeer naar Colombia een leven op te bouwen losstaand van deze familieleden. U woonde namelijk jaren voor uw vertrek alleen en samen met uw partner op verschillende plaatsen in Colombia (NPO J.(...) E.(...), p.4-5,16). Verder kan u rekenen op een ondersteunend netwerk; u hebt een goede relatie met uw moeder en uw broer O.(...) E.(...). Ook gevraagd naar uw vrienden in Colombia, stelde u een goede vriend Ed.(...) te hebben, die kennis heeft van uw seksuele oriëntatie en deze meteen accepteerde (NPO J.(...) E.(...), p.8, 16).

5.2. *Discriminatie op de arbeidsmarkt.* Tijdens het persoonlijk onderhoud verwees u ook naar moeilijkheden bij het vinden van werk in Colombia vanwege uw seksuele oriëntatie en homoseksuele relatie (NPO J.(...) E.(...), p.9, 16, 18-19). Zo verklaarde u dat werkgevers u aanvankelijk discrimineerden omdat u geen (vrouwelijke) partner had (NPO J.(...) E.(...), p.9) en daarna vanwege uw seksuele oriëntatie en relatie met uw (mannelijke) partner J.(...) O.(...) (NPO J.(...) E.(...), p.9, 16). U verklaarde ook dat u volledig uw seksuele oriëntatie moest verstoppen en bijvoorbeeld geen speciale haarsnit of kledij kon dragen (NPO J.(...) E.(...), p.18). Ook stelde u dat werkgevers u afwezen vanwege uw hoge stemklank (NPO J.(...) E.(...), p.18). Doorgevraagd naar hoe frequent dit gebeurde, zei u telkens wanneer u naar werk ging zoeken (NPO J.(...) E.(...), p.18). Dit staat echter in contrast met uw voorgaande verklaringen waarin u stelde dat u op verschillende plaatsen in Colombia hebt gewerkt. Zo stelde u in Florencia te werken in een supermarkt, in Cali als chef-kok, in El Paujil als werknemer in een plasticwinkel, in Doncello als werknemer in een schoenen- en kledingwinkel, en in Puerto Rico in de landbouw (NPO J.(...) E.(...), p.5). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat dat u deze beroepen uitoefende voor u samen was met uw partner J.(...) O.(...) en dat werkgevers hierdoor geen zekerheid hadden over wie u werkelijk was (NPO J.(...) E.(...), p.18). Doorgevraagd hoe werkgevers zouden weten of u samen bent met een man zei u dat u altijd uw burgerlijke staat moest vermelden op uw CV en wanneer ze zagen dat u alleenstaande was, ze u vroegen of u niet homoseksueel was (NPO J.(...) E.(...), p.19). Het is vreemd dat uw burgerlijke staat een invloed zou hebben op het vinden van werk. Gevraagd naar de mogelijkheid om zich te vestigen in een grotere stad, verklaarde u dat het moeilijk zou zijn om werk te vinden met uw opleiding, aangezien u niet met computers kan werken (NPO J.(...) E.(...), p.19). Er moet worden opgemerkt dat computervaardigheden niet noodzakelijk zijn voor alle beroepen, bijvoorbeeld verwijzende naar uw voormalige beroepen in Cali en Florencia (NPO J.(...) E.(...), p.5).

5.3. *Discriminatie in de Colombiaanse samenleving.* U haalde ook aan dat u discriminatie hebt ervaren door veroordelende en denigrerende opmerkingen vanuit de Colombiaanse maatschappij (NPO J.(...) E.(...), p.15-16). Het CGVS betwist niet dat u in Colombia onderworpen werd aan vormen van homofobe discriminatie zoals u omschrijft (zie supra). Geen van deze discriminerende uitingen vormt echter een bedreiging van uw leven of uw fysieke integriteit en er kan aldus dan ook niet worden gesteld dat deze wijzen op vervolging in de zin van de Conventie van Genève, hoe betreurenswaardig en verwerpelijk deze discriminatie op zich ook is.

5.4. *Bescherming.* In Colombia zijn ook zoals eerder vermeld talloze organisaties die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Gevraagd of u hieromtrent ooit informatie hebt opgezocht, antwoordde u dat u daar wel naar gezocht hebt, maar dat het moeilijk zou zijn om vanwege uw seksuele oriëntatie steun te kunnen krijgen van de Colombiaanse staat (NPO J.(...) E.(...), p.19). Dit zijn echter blote beweringen die u op geen enkele manier kunt staven.

5.5. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer zou kunnen terechtkomen in preciaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek in positieve zin te wijzigen.

De (overige) documenten die u voorlegt hebben enkel een ondersteunende werking en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

Uw paspoort en uw identiteitskaart toont louter uw nationaliteit en uw identiteit aan, dewelke op zich door het CGVS niet worden betwist in dit dossier (stukken 1 en 2).

*Uw vlieg- en treinticket tonen enkel uw reisweg van Colombia naar België aan (stuk 3), en de betaling van de hotelkamer staat los van de door u ingeroepen vrees en heeft geen impact op de bovenstaande argumenten (stuk 4).*

*Het document van de notaris geeft een verklaring van de burgerlijke staat van uw partner in Colombia en verklaart dat hij getrouwd is, maar al vijf jaar niet meer samenwoont, en dat hij al drie jaar samenwoont in een feitelijke echtelijke verbintenis met u. Dit document kan jullie relatie aantonen, dewelke op zich niet door het CGVS wordt betwist. Echter dient opgemerkt te worden dat eender wie gelijk welke verklaring kan afleggen. Bovendien werd dit document opgesteld op 11 juni 2024, na de zeggende bedreigingen door de FARC, waardoor het CGVS zich niet van de indruk kan ontdoen dat het in wezen gaat over gesolliciteerde stukken, bedoeld om jullie asielrelaas op te smukken (stuk 5).*

*Het CGVS merkt ook op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u overmaakte op 14 november evenmin in staat zijn om de bovenstaande beoordeling van uw verzoek om te buigen, omdat het immers gaat om een reeks verduidelijkingen die verder geen inhoudelijke invloed hebben op deze beslissing (stuk 10).*

*Wat betreft de mogelijkheid tot subsidiaire bescherming, dient als volgt te worden geoordeeld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

*Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.*

*In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.*

*Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.*

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich*

mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Om al deze redenen kan u niet als vluchteling worden erkend noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van art. 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de rechtspleging

2.1. De commissaris-generaal heeft middels zijn nota met opmerkingen van 24 januari 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

### "§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

### § 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter

*schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.*

§ 3.

*Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”*

Verzoekende partijen hebben in de voorliggende zaak de Raad echter op 4 februari 2025 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekende partijen wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

#### 3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 tot 487 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” en “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werk”. Verzoekende partijen menen voorts dat er een appreciatiefout voorligt.

Na een kort theoretisch betoog en een uiteenzetting van de motieven van de bestreden beslissingen, gaan verzoekende partijen in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen menen dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en hen bijgevolg de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

In ondergeschikte orde stellen verzoekende partijen dat aan hen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Zij verwijzen in dit verband naar diverse rapporten en menen dat de algemene situatie in Colombia verslechterd is, er in hun herkomstregio veel geweld voorkomt en het risico op het lopen van reële schade in hun hoofde verhoogd is omwille van hun profiel en hun seksuele geaardheid.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen om de bestreden beslissingen te vernietigen.

#### 3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen aan hun verzoekschrift volgende stavingstukken:

- een getuigschrift van de voorzitter van de JAC van 22 december 2024 (stuk 3);
- foto's van eerste verzoeker tijdens vergaderingen van de JAC en tijdens buurtwerk (stuk 4);
- JAC-lidmaatschapkaart van eerste verzoeker (stuk 5);
- een document van “Unidad para las víctimas” van 8 augustus 2024 (stuk 6);
- WhatsApp-berichten (stuk 7).

3.2.2. Op 9 april 2025 dienen verzoekende partijen, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 12) in met volgende bijkomende documenten:

- een uittreksel uit het ledenregister van de JAC (stuk 1);
- drie video's van JAC-leden met een getuigenis aangaande eerste verzoeker;
- een beëdigde vertaling van de aan het verzoekschrift gevoegde WhatsApp-berichten (stuk 2).

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

#### 3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.*

*De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”*

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

*“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:*

*a) [...];*

*b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;*

*[...]”*

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

### 3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Wat betreft de algemene verwijzing van verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekende partijen eventueel nog zouden kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

### 3.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekende partijen als zouden zij vrezen vermoord te worden door de guerrilla, m.n. de FARC, omwille van het feit dat eerste verzoeker weigerde om met hen samen te werken in de wijk Pedregales in Puerto Rico en omwille van hun seksuele oriëntatie aangezien:

a) verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat eerste verzoeker de functie van afgevaardigde binnen de JAC de la Vereda El Pedregal uitoefende, nu (1) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen in dit verband, (2) zij een onlogische gang van zaken omtrent de benoeming van eerste verzoeker schetsen, (3) er geen melding wordt gemaakt van eerste verzoekers functie als afgevaardigde in de brief die zij voorleggen, (4) er geen bewijzen voorliggen van eerste verzoekers functie,

b) het ongeloofwaardig is dat eerste verzoeker benaderd en bedreigd zou zijn geweest door leden van de FARC omwille van zijn vermeende functie als afgevaardigde bij de JAC de la Vereda El Pedregal en zijn seksuele oriëntatie, nu: (1) eerste verzoekers functie als afgevaardigde niet aannemelijk is, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolging van de FARC hierdoor, (2) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de tijdstippen van de bedreigingen, (3) verzoekende partijen toevoegingen maken in hun verklaringen en er tegenstrijdigheden op te merken zijn omtrent de aanleiding van de bedreigingen, (4) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over de aanwezigheid van de FARC, (5) de bedreigingen van de FARC op zich onlogisch zijn, (6) de verklaringen van verzoekende partijen niet aannemelijk zijn, (7) eerste verzoeker onlogisch en risicovol gedrag stelde, (8) er tegenstrijdigheden op te merken zijn tussen de verklaringen van verzoekende partijen enerzijds en de inhoud van de door hen voorgelegde brief anderzijds, (9) verzoekende partijen uiteenlopende verklaringen afleggen met betrekking tot de berichten in Florencia, niet kan worden aangetoond dat de berichten verband zouden houden met de FARC in Puerto Rico en zij bovendien geen bewijzen voorleggen van de berichten, (10) de belastingen die verzoekende partijen betaalden alle landbouwers in het gebied troffen en zij geen individuele vrees voor vervolging aantonen in dit verband,

c) verzoekende partijen niet alle beschermingsmogelijkheden in Colombia hebben uitgeput alvorens hun vertrek uit het land van herkomst;

(ii) er kan geen gegronde vrees voor vervolging worden vastgesteld in verband met de ontheemding van tweede verzoeker op 12 februari 2003 aangezien er geen actuele vrees kan worden vastgesteld;

(iii) wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde problemen in Colombia omwille van hun seksuele oriëntatie moet worden opgemerkt dat:

a) de seksuele geaardheid van verzoekende partijen op zich niet in twijfel wordt getrokken, maar dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dergelijke vrees moet *in concreto* worden aangetoond en verzoekende partijen slagen hier niet in,

b) zij immers geen vervolgingsfeiten vanwege hun seksuele oriëntatie door hun familieleden en naaste omgeving aannemelijk maken en het hen hoe dan ook vrij staat om bij terugkeer naar Colombia een leven op te bouwen losstaand van bepaalde familieleden,

c) de discriminatie op de arbeidsmarkt waar verzoekende partijen gewag van maken is in ieder geval niet van die aard dat het hen onmogelijk maakte om in hun levensonderhoud te voorzien, aangezien uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk is staat waren om te werken,

d) de discriminatie in de samenleving waarvan verzoekende partijen melding maken evenmin kan worden gezien als een bedreiging van hun leven of fysieke integriteit en bijgevolg evenmin wijzen op een gegronde vrees voor vervolging,

e) verzoekende partijen nooit informatie hebben opgezocht met betrekking tot de organisaties die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap,

f) uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikken en dat zij in staat zijn om hun leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen;

(iv) de documenten die verzoekende partijen voorleggen, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin ombuigen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

### 3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De vrees voor vervolging die verzoekende partijen aanvoeren te lopen bij een terugkeer naar Colombia valt uiteen in volgende onderdelen: A) een vrees voor vervolging vanwege de guerrilla, met name de FARC, omdat eerste verzoeker weigerde met hen samen te werken in zijn hoedanigheid als afgevaardigde van de JAC de la Vereda El Pedregal en B) een vrees voor vervolging omwille van hun seksuele geaardheid. Deze elementen worden hieronder achtereenvolgens behandeld.

#### A) Vrees voor vervolging vanwege de FARC

3.3.5.2. Verzoekende partijen voeren aan dat zij vrezen te worden vervolgd door de FARC omdat eerste verzoeker, in zijn hoedanigheid van afgevaardigde van de JAC de la Vereda El Pedregal weigerde om met hen samen te werken en informatie aan hen door te spelen. Zij merken tevens op dat de FARC hen zou hebben bedreigd omwille van hun seksuele oriëntatie.

3.3.5.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat op zich niet wordt betwist dat eerste verzoeker in 2011 lid was van de politieke partij MIRA, zoals blijkt uit zijn verklaringen in dit verband (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS, p. 6, 12-14) en het document van de politieke partij MIRA (administratief dossier eerste verzoeker, map 'Documenten', stuk 7). Eerste verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij nooit problemen kende omwille van zijn politieke activiteiten bij de partij MIRA (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS, p. 13). Bijgevolg kan geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen worden aangenomen omwille van het vroegere politiek engagement van eerste verzoeker bij MIRA.

Verder kan worden aangenomen dat eerste verzoeker gedurende een bepaalde periode deelnam aan vergaderingen van zijn wijk in Puerto Rico en daarbij lid was van de JAC de la Vereda El Pedregal, hetgeen ook kan blijken uit de lidmaatschapskaart van eerste verzoeker, enkele foto's die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (verzoekschrift, stukken 4-5) en uit het uittreksel van het ledenregister van de JAC (aanvullende nota, stuk 1). Er kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden functie van eerste verzoeker als afgevaardigde binnen de JAC de la Vereda El Pedregal.

In dit verband wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden overwogen als volgt:

*"1.2. Tegenstrijdigheden omtrent uw lidmaatschap. Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken(DVZ) zei u dat u verkozen werd als afgevaardigde binnen de JAC en in augustus 2023 benaderd werd door de FARC (Vragenlijst CGVS, dd. 13 augustus 2024, afdeling 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde dat u en uw partner naar de wijk verhuisden in mei 2023, maar dat u zich pas aansloot bij de JAC in december 2023 (NPO, p.14). Daarnaast gaf uw partner nog een andere verklaring en stelde dat u sinds oktober 2023 actief werd binnen de JAC (NPO J.(...) E.(...), p.12).*

*1.3. Onlogische gang van zaken omtrent uw benoeming tot afgevaardigde. Gevraagd hoe u afgevaardigde binnen de JAC bent geworden, zei u dat de JAC merkte dat u werk kon leveren en u bijgevolg de functie als afgevaardigde aanbood (NPO, p.14). U stelde dat jullie sinds jullie verhuizing al verschillende maanden tot uw aansluiting – van mei 2023 tot december 2023 – geen betalingen had verricht aan de wijk, terwijl dit verplicht was. Daarom is het vreemd dat de JAC een functie als een afgevaardigde zou toevertrouwen aan iemand die zijn verplichtingen niet zou zijn nagekomen. U zei dat u aan gemeenschapswerk deed, maar dat weegt nog steeds niet op tegen het nalaten van betalingen die nodig zijn voor het functioneren van de wijk*



(NPO, p.14). Verder zei u ook dat ze u vicevoorzitter wilden maken, maar in het licht van het bovenstaande zou dit vreemd zijn (NPO, p.15).

1.4. Geen vermelding van uw functie als afgevaardigde in uw brief (stuk 8). Op de door u neergelegde brief van de JAC, dat ook ondertekend zou zijn door de voorzitter van de JAC, staat geen enkele vermelding van uw vermeende functie en activiteiten als afgevaardigde bij de JAC. Het is zeer vreemd dat, indien u daadwerkelijk deze functie bekleedde, de voorzitter dit niet zou vermeld hebben in uw brief omdat hij wél andere positieve eigenschappen van u heeft beschreven in dit document (stuk 8).

1.5. Geen bewijzen van uw functie als afgevaardigde. U legde geen enkele (andere) bewijzen ter ondersteuning van uw functie binnen de JAC neer – denk maar aan foto's, verslagen, enzovoort. Specifiek gevraagd naar bewijsstukken van uw functie, zei u dat u alle documenten, zoals de verslagen van de vergaderingen, in de wijk hebt achtergelaten (NPO, p.15). Het ontbreken van documenten over uw activiteiten zorgt er ook voor dat deze niet kunnen worden voorgelegd als bewijs van jullie verklaringen."

Aangaande het ogenblik waarop eerste verzoeker zich heeft aangesloten bij de JAC merken verzoekende partijen op dat dit wel degelijk in oktober 2023 gebeurde en dat hij de data van zijn eerste informele contacten met de JAC, augustus 2023, en de bedreigingen die hij daarna heeft ontvangen, december 2023, heeft verward.

De Raad merkt op dat het volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Verzoekende partijen vervolgen in hun verzoekschrift inzake het motief dat het vreemd is dat de JAC een functie als afgevaardigde zou toevertrouwen aan iemand die zijn verplichtingen niet zou zijn nagekomen, dat de JAC en de guerrilla twee verschillende entiteiten zijn en dat zij aan de guerrilla belastingen moesten betalen, hetgeen eerste verzoeker weigerde te doen. Zij vervolgen dat eerste verzoeker al deel uitmaakte van de JAC en al afgevaardigde was toen hem werd gevraagd om belastingen aan de guerrilla te betalen. Zij vervolgen dat de weigering van eerste verzoeker om te betalen zijn rol als afgevaardigde binnen de JAC dan ook niet kon beletten.

De Raad merkt na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden evenwel op dat verzoekende partijen zich te dezen bedienen van *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens de administratieve procedure. Zo verklaart eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat hij zich niet onmiddellijk bij de JAC heeft aangesloten en dat hij ondertussen al verschillende maanden niet had betaald terwijl dit wel een verplichting is (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS, p. 14). Tweede verzoeker verduidelijkt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de belasting in eerste instantie moest worden doorgegeven aan de voorzitter van de JAC hoewel het voor de guerrilla was en dat dit vervolgens werd doorgegeven (administratief dossier tweede verzoeker, CGVS, p. 12-13). In de door verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhouden geschetste context is het dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoeker, die zelf aangeeft niet te hebben bijgedragen aan de belastingen die via de JAC aan de guerrilla moesten worden betaald, zich kandidaat zou hebben kunnen stellen en zou zijn benoemd tot afgevaardigde van de JAC in het kader van de onderhandelingen over de bijdragen die vanuit de gemeenschap naar de guerrilla dienden te worden betaald. Dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift een heel andere versie van de feiten poneren om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen.

Door voorts te wijzen op de nauwkeurige verklaringen die eerste verzoeker heeft afgelegd over de organisatie en de werking van de JAC, slagen verzoekende partijen er andermaal niet in om afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen. De Raad onderstreept te dezen opnieuw dat niet wordt betwist dat eerste verzoeker lid was van de JAC en deelnam aan vergaderingen in zijn wijk en op die manier dan ook op de hoogte is van de organisatie en werking van de JAC. Dit toont echter niet aan, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift betogen, dat zij op een geloofwaardige wijze de vermeende functie van eerste verzoeker binnen deze organisatie aantonen.

Verzoekende partijen voegen ter staving van de voorgehouden functie van eerste verzoeker als afgevaardigde binnen de JAC bij hun verzoekschrift een getuigschrift van de voorzitter van de JAC van 22 december 2024 (stuk 3), foto's van eerste verzoeker tijdens vergaderingen van de JAC en tijdens buurtwerk (stuk 4), een JAC-lidmaatschapskaart van eerste verzoeker (stuk 5), een document van "*Unidad para las víctimas*" van 8 augustus 2024 (stuk 6) en WhatsApp-berichten (stuk 7), waarvan de beëdigde vertaling bij aanvullende nota van 9 april 2025 wordt voorzien (stuk 2). Bij hun aanvullende nota voegen zij ook een uittreksel uit het ledenregister van de JAC waarop de naam van eerste verzoeker voorkomt (stuk 1) en drie video's met vertaalde transcriptie van de secretaris van de JAC, van een lid van de JAC en van de officier

van justitie van het dorp El Pedregal, waarin zij verklaren dat eerste verzoeker lid of afgevaardigde was en moest vertrekken wegens overmacht.

De Raad merkt vooreerst op dat voormelde stavingstukken niet alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven moet dan ook worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker en de relevante landeninformatie, zoals gestipuleerd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het getuigschrift van de voorzitter van de JAC van 22 december 2024 (verzoekschrift, stuk 3) dient te worden opgemerkt dat dit stuk duidelijk ten behoeve van eerste verzoeker is opgesteld en dateert van nadat verzoekende partijen Colombia verlieten en een verzoek om internationale bescherming indienden in België. Bijgevolg vertoont dit stuk dat, in tegenstelling tot de eerder voorgelegde brief (administratief dossier eerste verzoeker, map 'Documenten', stuk 8), eerste verzoekers vermeende functie vernoemt, een gesolliciteerd karakter en heeft derhalve geen objectieve bewijswaarde.

De foto's en de lidmaatschapskaart die verzoekende partijen bijbrengen (verzoekschrift, stukken 4-5), vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden functie van eerste verzoeker aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Nog daargelaten deze vaststelling, onderstreept de Raad dat op zich niet wordt betwist dat eerste verzoeker deelnam aan vergaderingen van de JAC. Echter kan geen geloof worden gehecht aan de functie van afgevaardigde die hij daarbij zou hebben vervuld. De Raad merkt in dit verband op dat op basis van de foto's die verzoekende partijen voorleggen van vermeende vergaderingen niet kan worden afgeleid dat verzoeker de rol van afgevaardigde van de JAC vervulde. De foto's die eerste verzoeker afbeelden met een schop in zijn handen, tonen niet meer aan dan dat. Overigens wordt niet betwist dat verzoekende partijen in de landbouw hebben gewerkt. Uit de foto's en de lidmaatschapskaart kan echter niet, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden in hun verzoekschrift, worden afgeleid dat eerste verzoeker een afgevaardigde was binnen de JAC en dat hij aan buurtwerk deed.

Het uittreksel uit het ledenregister van de JAC (aanvullende nota van 9 april 2025, stuk 1) is evenmin van die aard om aan te tonen dat eerste verzoeker als afgevaardigde van de JAC optrad. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een dergelijk handgeschreven document eenvoudig te fabriceren is, zodat het bezwaarlijk enig objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht. Nog daargelaten deze vaststelling, kan uit het document hooguit blijken dat eerste verzoeker in 2024 lid was van de JAC. Nergens in dit stuk wordt echter melding gemaakt van een functie die eerste verzoeker zou hebben uitgeoefend. Bovendien wordt in dit stuk melding gemaakt van het feit dat eerste verzoeker sinds december 2023 lid is, hetgeen haaks staat op de verklaringen zoals zij deze bevestigen in hun verzoekschrift (*supra*), alsook op het getuigschrift van de voorzitter van de JAC van 22 december 2024 (verzoekschrift, stuk 3) waarin wordt vermeld dat eerste verzoeker lid was vanaf oktober 2023.

De drie video's met getuigenissen die verzoekende partijen bij aanvullende nota van 9 april 2025 bijbrengen, vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter aangezien zij ten behoeve van de beschermingsverzoeken van verzoekende partijen werden opgesteld. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekende partijen effectief omwille van een voorgehouden functie binnen de JAC geviseerd zou worden door de guerrilla (zie ook *infra* punt 3.3.5.4.).

Wanneer het beperkt gewicht en bewijswaarde van de voormelde documenten wordt gezien in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekende partijen in dit geval niet aannemelijk maken dat eerste verzoeker de functie van afgevaardigde binnen de JAC de la Vereda El Pedregal uitoefende.

3.3.5.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de functie van eerste verzoeker als afgevaardigde van de JAC, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen met de FARC die verzoekende partijen hieraan verbinden. Dit wordt eens te meer bevestigd aangezien de verklaringen van verzoekende partijen met betrekking tot deze voorgehouden problemen diverse tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongelooftwaardigheden bevatten.

In dit verband wordt in de bestreden beslissingen op pertinente wijze overwogen dat:

- (1) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de tijdstippen van de bedreigingen en het aantal bedreigingen die eerste verzoeker zou hebben ontvangen van de FARC,
- (2) verzoekende partijen toevoegingen maken in hun verklaringen en tegenstrijdigheden op te merken zijn in hun verklaringen omtrent de aanleiding van de bedreiging (m.n. eerste verzoekers functie als afgevaardigde, hun seksuele oriëntatie en/of hun relatie),

- (3) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over de aanwezigheid van de FARC op de vergaderingen in de regio en bijgevolg de noodzaak voor hen om aldaar een informant voor aan te stellen,
- (4) de bedreigingen van de FARC, zoals deze door verzoekende partijen worden geschetst, op zich onlogisch zijn nu zij zelf de vergaderingen aansturen,
- (5) het niet aannemelijk is dat, indien de FARC daadwerkelijk vermoedens had met betrekking tot hun seksuele oriëntatie, zij eerste verzoeker eerst opnieuw zouden hebben gevraagd om samen te werken aangezien verzoekende partijen naar eigen zeggen niet voldeden aan de normen die zij stelden voor de gemeenschap die zij 'aanstuurden',
- (6) eerste verzoeker onlogisch en risicovol gedrag stelde door bij de laatste bedreiging vanwege de FARC te verklaren dat hij en tweede verzoeker een koppel waren,
- (7) er tegenstrijdigheden op te merken zijn tussen de verklaringen van verzoekende partijen enerzijds en de inhoud van de door hen voorgelegde brief anderzijds,
- (8) verzoekende partijen uiteenlopende verklaringen afleggen met betrekking tot de berichten in Florencia, niet kan worden aangetoond dat de berichten verband zouden houden met de FARC in Puerto Rico en zij bovendien geen bewijzen voorleggen van de berichten,
- (9) de belastingen die verzoekende partijen betaalden alle landbouwers in het gebied troffen en zij geen individuele vrees voor vervolging aantonen in dit verband.

Verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift dat eerste verzoeker verschillende keren werd bedreigd door de FARC, met name in december 2023, maart 2024 en april 2024. Verzoekende partijen vervolgen in hun verzoekschrift dat de FARC eerste verzoeker wilde rekruteren als informant en koerier om informatie aan hen door te geven. Zij verduidelijken dat de guerrillaleden zelf grote vergaderingen aansturen waarbij meerdere buurten betrokken zijn, maar dat er ook kleine vergaderingen worden georganiseerd door elke buurt en dat de FARC deze laatste niet bijwonen omdat dit een te groot risico voor hen inhoudt. Daarnaast benadrukken verzoekende partijen dat de FARC eerste verzoeker initieel bedreigde omwille van zijn functie, maar hem dan ook begon te bedreigen in verband met zijn seksuele geaardheid. Zij merken ook op dat eerste verzoeker op 14 april 2024 te bang was om nog langer zijn homoseksualiteit te ontkennen naar de FARC toe. Zij vervolgen dat zij onmiddellijk na deze laatste bedreiging naar de JAC zijn gegaan om de situatie te bespreken, dat zij vervolgens naar Florencia zijn gevlucht en dat zij op 15 april 2024 – toen ze al vertrokken waren – een brief ontvingen van de JAC via WhatsApp om de problemen uit te leggen. Het is met deze brief dat zij vervolgens een klacht indienden, aldus verzoekende partijen in hun verzoekschrift. Tot slot merken zij nog op dat eerste verzoeker verschillende bedreigingen ontving na de verhuis naar Florencia en ervoor koos om zijn nummer te veranderen en niet te antwoorden op de berichten.

De Raad herhaalt dat het louter volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het impliciet ontkennen van andere versies van afgelegde verklaringen geen dienstig verweer is. Verzoekende partijen slagen er met dit betoog dan ook niet in om de voormelde in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Voor het overige merkt de Raad op dat verzoekende partijen zich met hun argumentatie in het verzoekschrift in wezen beperken tot het louter volharden in en poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenmin als een dienstig verweer kan worden beschouwd.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen in dit verband worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

3.3.5.5. Nog daargelaten de voormelde vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met leden van de FARC, kan erop worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming bij de nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Verzoekende partijen maken dit echter *in casu* niet aannemelijk. In dit verband staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

*"3.1. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval.*

*3.2. Geen band tussen door u voorgelegde documenten en uw relaas. U verklaarde een klacht te hebben ingediend bij de Defensoria del Pueblo na uw vertrek uit Puerto Rico, waardoor u een attest uit het register van slachtoffers kreeg (NPO, p.17; stuk 9). Gevraagd naar een document van uw neergelegde klacht, verwees u opnieuw naar het attest. Dit attest bevat evenwel geen informatie over de inhoud van de klacht, waardoor geen band met de door u voorgehouden problemen blijkt. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.*

3.3. *Uitkomst van de klacht niet afgewacht. U verklaarde dat jullie drie maanden moest wachten op het attest, maar dat jullie vlucht “ondertussen naderbij” kwam, wat betekent dat het al geboekt was (NPO, p.18). Ook verklaarden jullie dat jullie al reeds begonnen met het organiseren van de reis sinds april of mei 2024 (NPO, p.9; NPO J.(...) E.(...), p.8). Dat jullie deze klacht bij de autoriteiten doen, maar dan niet de uitkomst hiervan afwachten, is een indicatie dat jullie niet werkelijk hebben geprobeerd om bescherming in eigen land te verkrijgen.*

3.4. *Formaat van uw attest. Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat in het door u neergelegde attest, naast de zagezegde bedreiging en gedwongen verplaatsing van 14 april 2024, er ook een andere datum van een gedwongen verplaatsing staat vermeld van 01/01/1900. Dit is vreemd (stuk 9)."*

Verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift dat zij een klacht indienden bij de Defensoria del Pueblo en verwijzen naar het document van *“Unidad para las victimas”*. Zij hekelen dat de commissaris-generaal overweegt dat dit document geen informatie zou bevatten over de inhoud van hun klacht terwijl erin wordt vermeld dat eerste verzoeker de klacht indiende wegens bedreiging en gedwongen verplaatsing.

De Raad merkt evenwel op dat uit het document van *“Unidad para las victimas”* van 8 augustus 2024 (verzoekschrift, stuk 6 en administratief dossier eerste verzoeker, map ‘Documenten’, stuk 9), waarin melding wordt gemaakt van bedreigingen en een gedwongen verplaatsing op 14 april 2024, niet kan worden afgeleid dat de autoriteiten enige onderzoeksdaten zouden hebben gesteld ter ondersteuning van dit stuk, wat de problemen ook onafhankelijk zou kunnen verifiëren. Dit wordt eens te meer bevestigd daar in het document wordt vermeld dat het werd opgesteld op vraag van de persoon (*in casu* eerste verzoeker) na verificatie van diens identiteit en het gegeven dat het document dateert van nadat verzoekende partijen hun beschermingsverzoeken in België indienden. Er dient aldus te worden besloten dat niet kan worden aangenomen dat de daarin opgegeven vervolgingsfeiten en data zijn opgetekend op basis van andere elementen dan de eigen verklaringen van eerste verzoeker. Bovendien is het opmerkelijk dat in het stuk melding wordt gemaakt van een ontheemding in 1990, terwijl eerste verzoeker hiervan nooit gewag heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijke onderhouden.

De WhatsApp-berichten (verzoekschrift, stuk 7 met beëdigde vertaling gevoegd bij de aanvullende nota van 9 april 2025) en het betoog in het verzoekschrift dat eerste verzoeker een rechtzetting van deze gegevens heeft gevraagd, kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. De Raad merkt op dat deze berichten, die overigens enkel om een rechtzetting zouden vragen van de vermelding van een ontheemding in 1900, eenvoudig in scène kunnen worden gezet en dat op basis van dit screenshot niet kan worden afgeleid van wie ze afkomstig zijn. Overigens is het opvallend dat wordt vermeld dat het gesprek zou hebben plaatsgevonden met *“Unidad De Vitamina”*, terwijl eerste verzoeker zou hebben gestreefd naar een rechtzetting van het document van *“Unidad para las victimas”*. Hoe dan ook doet dit screenshot van een WhatsApp-gesprek geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen dat het document van *“Unidad para las victimas”* van 8 augustus 2024 ten behoeve van eerste verzoeker en op basis van zijn eigen verklaringen werd geredigeerd, zodat het bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht ter staving van zijn voorgehouden functie binnen de JAC en de daaruit volgende bedreigingen.

Verzoekende partijen vervolgen in hun verzoekschrift dat zij na het indienen van hun klacht drie maanden hebben gewacht, maar dat er geen vooruitgang werd gemaakt, alsook dat zij geen concrete informatie verkregen. Zij benadrukken dat zij, gezien het gebrek aan werkelijke bescherming door de Colombiaanse autoriteiten, dan ook besloten om Colombia te verlaten.

De Raad onderstreept dat verzoekende partijen doorheen hun persoonlijke onderhouden op het CGVS te kennen geven dat hun vlucht reeds geboekt was in de periode dat zij wachtten op het attest van de autoriteiten en dat zij hun reis organiseerden vanaf april of mei 2024 (administratief dossier eerste verzoeker, p. 9 en 18; administratief dossier tweede verzoeker, p. 8). Uit hun verklaringen op het CGVS kan aldus worden afgeleid dat verzoekende partijen meteen na de beweerde bedreiging van de FARC in april 2024 hun reis naar het buitenland begonnen te plannen, hetgeen allerm minst getuigt van een doorgedreven poging om nationale bescherming te verkrijgen voor de voor hen voorgehouden problemen.

Verzoekende partijen voeren in voorliggend verzoekschrift nog aan dat het algemeen bekend is dat de autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden en dat hun gedrag dan ook geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees.

De Raad merkt in dit verband op dat uit landeninformatie die beide partijen aanbrengen een genuanceerder beeld blijkt dan verzoekende partijen in het verzoekschrift poneren. Zo leest de Raad in de beschikbare landeninformatie (in het bijzonder de COI Focus *“Colombia. Beschermings-mogelijkheden”* van 14 mei 2024; administratieve dossiers, map ‘Landeninformatie’) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en

bestrafing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheids-bescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoekende partijen om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen. Zoals blijkt uit het voorgaande blijven verzoekende partijen daartoe – in tegenstelling tot wat zij plegen in het verzoekschrift – evenwel in gebreke.

#### B) Vrees voor vervolging vanwege hun seksuele geaardheid

3.3.5.6. Verzoekende partijen verklaren homoseksueel te zijn, in een relatie te zijn en bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vervolgd omwille van hun geaardheid.

3.3.5.7. De Raad trekt *in casu* de homoseksuele geaardheid van verzoekende partijen en hun relatie niet in twijfel.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, met name de COI Focus “*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*” van 16 februari 2023, blijkt niet dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo bestaat in Colombia een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het USDOS bestaat er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermings-mechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid.

Verzoekende partijen tonen – in tegenstelling tot wat zij lijken te impliceren in hun verzoekschrift – evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Dit kan immers niet blijken uit de landeninformatie die zij in hun verzoekschrift opnemen.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoekende partijen moeten daarbij op basis van hun individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

3.3.5.8. Verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift opmerken dat van hen niet kan worden verwacht dat zij hun homoseksuele geaardheid verbergen om het risico op vervolging te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76).

Evenwel blijkt uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds niet zonder meer dat verzoekende partijen hun geaardheid in Colombia verborgen dienen te houden. Verder blijkt dat zij van een grote mate van zelfredzaamheid getuigen en zij in staat zijn om hun leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Tevens blijkt dat verzoekende partijen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit aantonen waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dienen te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Zo staat in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker vooreerst op goede gronden te lezen als volgt:

*“5.1. Het familieleven. U stelde dat u uw seksuele oriëntatie en uw relatie met uw partner J.(...) E.(...) niet hebt bekendgemaakt aan uw familieleden uit angst en vanwege hun christelijk geloof (NPO, p.19-20). U verklaarde echter wel dat uw familieleden hun vermoedens hebben dat u homoseksueel bent omdat u en uw partner al lange tijd samenwonen en jullie altijd samen de tijd doorbrachten (NPO, p.19-20). Er dient echter vastgesteld te worden dat u geen vervolgingsfeiten vanwege uw seksuele oriëntatie door uw familieleden en naast omgeving hebt ondervonden. Bovendien verklaarde u dat u een perfecte relatie hebt met uw zus A.(...) P.(...) (NPO, p.8) en dat zij verklaarde dat zij geen probleem zou hebben als u “veranderd” zou zijn (NPO, p.20). Daarnaast bent u vrij om bij terugkeer naar Colombia een leven op te bouwen losstaand van bepaalde familieleden. U bent zelfredzaam (zie infra) en woonde de jaren voor uw vertrek alleen met uw partner op verschillende plaatsen (NPO, p.4-5).*

*5.2. Discriminatie op de arbeidsmarkt. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwees u ook naar moeilijkheden bij het vinden van werk in Colombia door uw seksuele oriëntatie en homoseksuele relatie, en dat u soms op de werkvloer werd gediscrimineerd (NPO, p.11, 19, 21). Echter dient vastgesteld te worden dat u in het begin van uw persoonlijk onderhoud hebt verklaard dat u er wél in geslaagd bent om werk te vinden in Colombia, terwijl u al reeds een romantische relatie had met J.(...) E.(...). Zo stelde u in een Chinees restaurant te hebben gewerkt samen met uw partner in Cali (NPO, p.5). Vervolgens begonnen jullie ook in de landbouw te werken in Puerto Rico, waarmee jullie voorzagen in jullie levensonderhoud (NPO, p.5). Tevens stelde u een kleine zaak te hebben gehad in Florencia, waarbij u maïspannenkoeken klaarmaakte en het heel goed draaide (NPO, p.5). Er dient ook opgemerkt te worden dat periodes van werkloosheid zich niet alleen voordeed toen u een relatie had met J.(...) E.(...), maar ook toen u nog getrouwd was met een vrouw, waaruit kan worden afgeleid dat dit niet alleen of niet noodzakelijk te wijten was aan uw seksuele oriëntatie (NPO, p.5). In ieder geval was de discriminatie waar u gewag van maakt dus niet van dien aard dat het u onmogelijk maakte om in uw levensonderhoud te voorzien.*

*5.3. Discriminatie in de Colombiaanse samenleving. U haalde ook aan dat u en uw partner discriminatie ondervonden op straat, aangezien mensen soms denigrerende woorden naar jullie riepen (NPO, p.21). Daarnaast verklaarde u ook uit de politieke partij en de kerk te zijn gezet vanwege uw seksuele oriëntatie en relatie (NPO, p.14, 19). Het CGVS betwist niet dat u in Colombia onderworpen werd aan vormen van homofobe discriminatie zoals u omschrijft. Geen van deze discriminerende uitingen vormt echter een bedreiging van uw leven of uw fysieke integriteit en er kan aldus dan ook niet worden gesteld dat deze wijzen op vervolging in de zin van de Conventie van Genève, hoe betreuenswaardig en verwerpelijk deze discriminatie op zich ook is.*

*5.4. Bescherming. In Colombia zijn ook zoals eerder vermeld talloze organisaties die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Gevraagd of u hieromtrent ooit informatie hebt opgezocht, antwoordde u dat u dat tot op heden nog niet hebt gedaan. Vervolgens gaf u een niet-gerelateerde verklaring en zei dat als u zou weggaan uit het guerrilla gebied, dat u zou terechtkomen in het gebied van de paramilitairen, en dat zij zouden aannemen dat u samenwerkt met de guerrilla. Dit zijn echter blote beweringen die u op geen enkele manier kunt staven.*

*5.5. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer zou kunnen terechtkomen in precarie omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.”*

In hoofde van tweede verzoeker considereert de commissaris-generaal pertinent:

“5.1. Het familieleven. U zei dat gedurende een lange tijd u uw seksuele oriëntatie niet hebt bekendgemaakt aan uw familieleden en vrienden in Colombia uit angst dat zij u niet zouden aanvaarden (NPO J.(...) E.(...), p.15). U vertelde het aan uw moeder, die het op dat moment niet goed opnam, maar het na verloop van tijd heeft geaccepteerd (NPO J.(...) E.(...), p.16). Uw broers en zussen kwamen het te weten via uw moeder en reageerden aanvankelijk ook op een negatieve manier en zeiden u dat u “beter hun broer niet kon zijn” (NPO J.(...) E.(...), p.16). Tot op heden heeft u geen contact met uw oudste broer H.(...) O.(...) R.(...), weinig contact met uw zussen en een goed contact met uw broer O.(...) E.(...) (NPO J.(...) E.(...), p.6, 17). Dat enkele familieleden een negatieve houding hebben tegenover uw seksuele oriëntatie is onvoldoende ernstig om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Daarnaast bent u vrij om bij terugkeer naar Colombia een leven op te bouwen losstaand van deze familieleden. U woonde namelijk jaren voor uw vertrek alleen en samen met uw partner op verschillende plaatsen in Colombia (NPO J.(...) E.(...), p.4-5,16). Verder kan u rekenen op een ondersteunend netwerk; u hebt een goede relatie met uw moeder en uw broer O.(...) E.(...). Ook gevraagd naar uw vrienden in Colombia, stelde u een goede vriend Ed.(...) te hebben, die kennis heeft van uw seksuele oriëntatie en deze meteen accepteerde (NPO J.(...) E.(...), p.8, 16).

5.2. Discriminatie op de arbeidsmarkt. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwees u ook naar moeilijkheden bij het vinden van werk in Colombia vanwege uw seksuele oriëntatie en homoseksuele relatie (NPO J.(...) E.(...), p.9, 16, 18-19). Zo verklaarde u dat werkgevers u aanvankelijk discrimineerden omdat u geen (vrouwelijke) partner had (NPO J.(...) E.(...), p.9) en daarna vanwege uw seksuele oriëntatie en relatie met uw (mannelijke) partner J.(...) O.(...) (NPO J.(...) E.(...), p.9, 16). U verklaarde ook dat u volledig uw seksuele oriëntatie moest verstoppen en bijvoorbeeld geen speciale haarsnit of kledij kon dragen (NPO J.(...) E.(...), p.18). Ook stelde u dat werkgevers u afwezen vanwege uw hoge stemklank (NPO J.(...) E.(...), p.18). Doorgevraagd naar hoe frequent dit gebeurde, zei u telkens wanneer u naar werk ging zoeken (NPO J.(...) E.(...), p.18). Dit staat echter in contrast met uw voorgaande verklaringen waarin u stelde dat u op verschillende plaatsen in Colombia hebt gewerkt. Zo stelde u in Florencia te werken in een supermarkt, in Cali als chef-kok, in El Paujil als werknemer in een platiekwinkel, in Doncello als werknemer in een schoenen- en kledingwinkel, en in Puerto Rico in de landbouw (NPO J.(...) E.(...), p.5). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat dat u deze beroepen uitoefende voor u samen was met uw partner J.(...) O.(...) en dat werkgevers hierdoor geen zekerheid hadden over wie u werkelijk was (NPO J.(...) E.(...), p.18). Doorgevraagd hoe werkgevers zouden weten of u samen bent met een man zei u dat u altijd uw burgerlijke staat moest vermelden op uw CV en wanneer ze zagen dat u alleenstaande was, ze u vroegen of u niet homoseksueel was (NPO J.(...) E.(...), p.19). Het is vreemd dat uw burgerlijke staat een invloed zou hebben op het vinden van werk. Gevraagd naar de mogelijkheid om zich te vestigen in een grotere stad, verklaarde u dat het moeilijk zou zijn om werk te vinden met uw opleiding, aangezien u niet met computers kan werken (NPO J.(...) E.(...), p.19). Er moet worden opgemerkt dat computervaardigheden niet noodzakelijk zijn voor alle beroepen, bijvoorbeeld verwijzende naar uw voormalige beroepen in Cali en Florencia (NPO J.(...) E.(...), p.5).

5.3. Discriminatie in de Colombiaanse samenleving. U haalde ook aan dat u discriminatie hebt ervaren door veroordelende en denigrerende opmerkingen vanuit de Colombiaanse maatschappij (NPO J.(...) E.(...), p.15-16). Het CGVS betwist niet dat u in Colombia onderworpen werd aan vormen van homofobe discriminatie zoals u omschrijft (zie supra). Geen van deze discriminerende uitingen vormt echter een bedreiging van uw leven of uw fysieke integriteit en er kan aldus dan ook niet worden gesteld dat deze wijzen op vervolging in de zin van de Conventie van Genève, hoe betreurenswaardig en verwerpelijk deze discriminatie op zich ook is.

5.4. Bescherming. In Colombia zijn ook zoals eerder vermeld talloze organisaties die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Gevraagd of u hieromtrent ooit informatie hebt opgezocht, antwoordde u dat u daar wel naar gezocht hebt, maar dat het moeilijk zou zijn om vanwege uw seksuele oriëntatie steun te kunnen krijgen van de Colombiaanse staat (NPO J.(...) E.(...), p.19). Dit zijn echter blote beweringen die u op geen enkele manier kunt staven.

5.5. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer zou kunnen terechtkomen in preciaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.”

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat de door hen beleefde feiten niet zo zwaarwichtig van aard waren enkel omdat ze discreet bleven, ze nooit openlijk hun coming-out hebben gedaan en hun sociaal netwerk en de familie van eerste verzoeker nog niet op de hoogte zijn van hun seksuele geaardheid.

De Raad merkt op dat uit voormelde pertinente vaststellingen blijkt dat eerste verzoekers familie minstens vermoedens heeft ten aanzien van zijn geaardheid en zijn zus zich reeds voorzichtig positief uitliet ten aanzien van eerste verzoeker en zijn geaardheid, alsook dat tweede verzoekers familie wel degelijk op de hoogte is van zijn geaardheid en hij nog een goed contact heeft met zijn moeder en zijn broer O. E., alsook dat zijn goede vriend Ed. zijn seksuele oriëntatie onmiddellijk accepteerde. Bovendien wijst de

commissaris-generaal er terecht op dat het verzoekende partijen vrijstaat om bij een terugkeer naar Colombia een leven op te bouwen losstaand van familieleden die een negatieve houding zouden hebben tegenover hun seksuele oriëntatie. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat zij getuigen van een grote mate van zelfredzaamheid. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij hun geaardheid bij een terugkeer naar Colombia niet in zekere mate openlijk kunnen leven.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoekende partijen in Colombia op diverse ogenblikken werk konden uitoefenen, er een -zij het beperkt- familiaal netwerk hebben en eveneens sociale contacten. *In casu* is er geen sprake van een systematische discriminatie.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de situatie van LGBT-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBT-personen volstaat niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBT-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geviséerd of vervolgd (*supra*). Verzoekende partijen moeten hun vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoekende partijen halen evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dienen te vrezen voor vervolging omwille van hun geaardheid bij terugkeer naar Colombia. Verzoekende partijen tonen dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging hebben omwille van hun seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Colombia voor hen als homoseksuelen mannen ondraaglijk zou zijn. Hieraan wordt toegevoegd dat in de bestreden beslissingen er terecht op wordt gewezen dat verzoekende partijen zich niet hebben geïnformeerd over de organisaties die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap.

Daarenboven is hoger komen vast te staan dat verzoekende partijen hebben nagelaten hulp te zoeken voor de voorgehouden problemen met de guerrilla (*supra* punt 3.3.5.5.). Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia (zie *supra*). Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partijen toch zouden getracht hebben om deze beschermingsmogelijkheden te benutten.

### C) Algemene overwegingen

3.3.5.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift de motivering met betrekking tot de ontheemding van tweede verzoeker op 12 februari 2003 ongemoeid laten waar dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht wordt uiteengezet dat er op basis van deze ontheemding geen gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld aangezien er geen actuele vrees kan worden vastgesteld. Deze overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.10. Verzoekende partijen voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot overige documenten die zij in de loop van de procedure hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan hen niet het voordeel van de twijfel worden toegekend, zoals zij nochtans impliceren in het verzoekschrift.

3.3.5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

### 3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet



3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“ Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

*Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.*

*In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.*

*Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.*

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

*Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."*

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia (administratief dossier eerste verzoeker, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 4-5; administratief dossier tweede verzoeker, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 4-5) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Caquetá worden beoordeeld, waar verzoekende partijen – zij het op verschillende plaatsen – woonden tot aan hun vertrek uit Colombia.

De informatie waarover de Raad beschikt, bevestigt dat het departement Caquetá na het demobilisatieproces zwaar getroffen wordt door het geweld. Het is een regio waar dissidente groepen van de FARC-EP de criminele economieën controleren. Het conflict in Caquetá speelt zich af tussen het Carolina Ramírez Front van de FARC-dissidenten (verbonden aan de EMC) en de Comandos de la Frontera (verbonden aan de SM). De situatie in Caquetá wordt sterk beïnvloed door grondconflicten, illegale ontbossing en een grote aanwezigheid van het leger. De voornaamste slachtoffers van het geweld zijn vooral de inheemse, Afro-Colombiaanse en agrarische bevolking. Er dient echter te worden opgemerkt dat de aanwezigheid van gewapende groeperingen en drugstrafiek er minder is dan in andere departementen, zoals onder meer

Antioquia, Choco, Cauca en Cordoba. Er is evenmin sprake van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten in het departement Caquetá. De loutere aanwezigheid van een burger in Caquetá is bijgevolg niet van aard om te leiden tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herneemt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken hun land van herkomst te hebben verlaten omwille van een persoonlijke vervolging. Waar zij aanvoeren dat zij een verhoogd risico op reële schade lopen omwille van hun seksuele geaardheid, kunnen zij niet worden gevolgd. Er kan immers niet worden ingezien hoe hun geaardheid kan bijdragen tot een verhoging van het risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift voorts geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.3.6.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET